

«... καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σελήνης ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν· τὴν μὲν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι ὡς περιρρεῖν κύκλῳ τὸν Ὠκεανόν. Ἡπειρον δὲ εἶναι μόνην ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον διηγέτο... καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῶν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μέγεθι μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις εἰκέναι· καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον τὴν δὲ Εὐσεβή... Ἐπιχειρήσαι δὲ ποτε καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τὰςδε τὰς ἡμιδαπὰς νήσους ἔλεγε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν Ὠκεανόν... ἕως Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι... ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἀνοστον...»

(Θεόπομ. παρ' Αἰλιανῷ ποικ. ἱστορ. L. V. H. III. 18.

Ἐνθα καταδεικνύται ὀφθαλμοφανέστατα ἡ γνῶσις ἑτέρας ἡπείρου μεγαλειτέρας τῶν τριῶν ἄλλων γινωστών.

Τελευταῖον πάντων κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν εἰδηθέντων ἀφῆκα τὸν Πλάτωνα, ὅστις περιγράφει λεπτομερέστερον τὰς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν χώρας, παραλαβὼν τὰς περιγραφὰς ταύτας ἐκ τῶν πρὸς τὸν Σόλωνα διηγήσεων τῶν ἱερέων τῆς Σαίδος.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει :

«... λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ἄμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔκωθεν ὁρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πέλαγους. Τότε γὰρ πορεύσασθαι τὴν τὴν ἐκεῖ πέλαγος· νῆσον γὰρ πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖτε, ὡς φατε ὑμεῖς Ἡρακλέους στήλας· ἡ δὲ νῆσος ἄμα Λιβύης ἦν καὶ Ἀσίας μέζων, ἐξ ἧς ἐπιβατὴν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐγγίγνετο πορευομένοις, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἤπειρον, τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. Τὰς μὲν γὰρ, ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος οὗ λέγομεν, φαίνεται λιμὴν στενὴν τινα ἔχον εἰσπλύνει· ἐκεῖνο δὲ πέλαγος ὄντως, ἡ τε περιέχουσα αὐτὸ γῆ παντελῶς ἀληθῶς ὀρεθτά· ἂν λέγατο

ΗΠΕΙΡΟΣ...

[Πλάτ. Τίμαιος 24.

Ἡ ἐκφραστικωτάτη καὶ γεωγραφικωτάτη αὕτη περιγραφὴ τοῦ Πλάτωνος ποῖαν ἄλλην ἡπειρον πέραν τῆς Ἀτλαντίδος ὑποδεικνύει ἡμῖν διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου αὐτοῦ εἰ μὴ αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον κόσμον ;

Ὅθεν, ἐκ τῶν ἀνωτέρω τούτων χωρίων τόσῳ σπουδαίων συγγραφέων, τῶν κατὰ τάξιν παρατιθεμένων, καὶ ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος τῶν δύο κόσμων, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν παραδόσεων καὶ μύθων τῶν λαῶν ἀμφοτέρων τῶν κόσμων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ σπουδαίῳ συγγράμματι τοῦ κ. Donnelly τῷ ἐπιγραφόμενῳ «Ἀτλαντὶς» ποριζόμεθα τὰ ἐξῆς :

Αὐ. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐγνώριζον τὰς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς χώρας.

Βον. Ὅτι ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν ὑπερωκεανείων χωρῶν καὶ

Γον. Ὅτι ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐξετελεῖτο διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲν Ὠκεανοῦ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ χρόνοις μέσῳ τῆς Ἀτλαντίδος, διὰ τοῦ

Εἰρηνικοῦ δὲ Ὠκεανοῦ ἐν τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν χρόνοις μέσῳ τοῦ Βεργιγγείου πορθμοῦ.

Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα ζητήματα ἀρκούντως μοι φαίνεται ἐξηγήσα ὑμῖν. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὸ τρίτον, ἦτοι τὸ περὶ συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ἢ μᾶλλον ἂν ὑπῆρξεν ἡ Ἀτλαντὶς, τοῦτο μέλλω νῦν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ.

ἀρχιτέκτων

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Βοτανικὴ μελέτη.

Τὸ κρυπτόγαμον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Περονοσπορίων. Ταῦτα ζῶσι, παρασιτικῶ τῷ τρόπῳ, ἐπὶ τῆς παρεγχύμας τῶν Φανερογάμων, προξενοῦντα διαφόρους καταστρεπτικὰς ἀσθενείας τούτων· π.χ. τὴν τῶν γεωμήλων, ἀμπέλου, κοκκινογουλίων, κρομμύων κτλ. κτλ. ἃ ὁ K. Van Tieghem ἐν τῇ Βοτανικῇ αὐτοῦ ἀναφέρει¹.

Ἐξ αὐτῶν μία τυγχάνει καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ ἡτις πλὴν τοῦ ὀνόματος Περονοσπόρου καὶ τοῦ Mildiou φέρεται.

Ὁμιλοῦντες περὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς ἀσθενείας ταύτης, εἵπομεν ὅτι λευκὴ τις ἐν εἶδει κόνεως ἐξάνθησις εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν σχηματίζεται. Ἐὰν λοιπὸν διὰ τινος λεπτοῦ ἐργαλείου λάβωμεν μικράν τινα τῆς κόνεως ταύτης ποσότητα, καὶ θέσωμεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον², βλέπομεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων νημάτων καρπικῶν μετὰ σπόρων.

Τὰ νήματα ταῦτα ἐξερχόμενα τῶν στομάτων³ προσκολλῶνται εἰς τὸ μυσκίλιον⁴, ὅπερ διακλαδιζόμενον μεταξὺ τῶν ἰσθῶν τοῦ φύλλου, τὰς πρὸς θρόψιν του οὐσίας διὰ τοῦ ἐκμυζιτηρῶν αὐτοῦ ἀντλεῖ.

Ἐπὶ διαφόρων τῶν νημάτων τούτων σημείων σχηματίζονται οἰδήματά τινα, ἅτινα βλαστάνοντα νέους σπόρους παράγουσι.

¹) Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607 — 611.

1) Traité de Botanique par M. Van Tieghem Σελ. 1083 τμ. Β'.

2) Τὴν πρὸς ἐξέτασιν ταύτην κόνιν θέλομεν θέσει πρῶτον ἐπὶ τῆς, ἐπὶ τινος ὑαλίνου τεμαχίου (poste objet), σταγόνας ὕδατος, ἢν ἀφ' οὗ καλῶς ἐντὸς τῆς σταγόνας βυθίσωμεν, θέλομεν καλύψει δι' ἑτέρου τεμαχίου ὑαλοῦ λίαν λεπτοῦς (couvre objet) ἐπὶ τούτῳ χρησιμεύουσας. Τούτων γενομένων ἀφ' οὗ μετὰ τῆς παρητηρήσεως θέτοντες τὴν προπαρασκευηθῆναι ἡμῶν ταύτην ὑπὸ τὴν σωλήνα τοῦ μικροσκοπίου, ὃν καταβιβάζομεν ἢ ἀναβιβάζομεν μέχρις ἐπιτυχίας.

3) Κύτταρά τινα τῆς ἐπιδερμίδος μερίζομενα ἐν καιρῷ τῆς αὐξήσεως αὐτῶν γεννῶσι νέκ, παραλλάσσοντα, τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν μορφήν, συνήθως ἡμισελήνοειδῆ, καὶ καταλείποντα ἐν μέσῳ αὐτῶν κενὰ καλούμενα στόματα.

4) Ὡς ᾗδ' ἐρρήθη, οὕτω καλεῖται τὸ φωτικὸν τμήμα τὸ καὶ πρὸς τὸν καυλὸν καὶ τὰς ρίζας τῶν τελειοτέρων φυτῶν ἀντιστοιχοῦν.